

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/280/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1519201650
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1519201650.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobkyne: A. N. Z., V..Z., C.P. XX, Ž., L.: XX XXX XXX, proti žalovanej: P. R., D.. X. X. XXXX, N. C. XXXX/X, N., o zaplatenie 1.110,09 eur s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 25. septembra 2019 č. k. 24Csp/22/2019- 72, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá (výrok II.).

Žalovanej sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.110,09 eur spolu s 8 % úrokom z omeškania od 22. 3. 2019 do zaplatenia, úrokom z úveru vo výške 41,34 eur a úrokom z omeškania vo výške 1,08 eur, vyčíslenými ku dňu 21. 3. 2019, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 7. 12. 2012 uzavrela žalobkyňa so žalovanou zmluvu na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej splátkový bezúčelový úver vo výške 2.000,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať splátkami vo výške po 29,73 eur mesačne v počte splátok 120 vždy do 15. dňa kalendárneho mesiaca, pri ročnej úrokovej sadzbe z úveru vo výške 12,9 %, termín prvej splátky bol stanovený na 17. 12. 2012, poslednej na 15. 11. 2022, pri priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov ku dňu podpisu Zmluvy vo výške 19,37 %. Podľa prehľadu platobnej disciplíny žalovaná si svoju povinnosť hradiť dohodnuté mesačné splátky úveru neplnila riadne a včas. Preto žalobkyňa listom zo dňa 21. 3. 2019 oznámila žalovanej, že v uvedený deň vyhlásila predčasnú splatnosť celého úveru a vyzvala žalovanú na zaplatenie dlžnej pohľadávky. Oznámeniu predchádzalo upozornenie žalobcu na omeškané mesačné splátky zo dňa 16. 1. 2019, žalovaná však na výzvy nereagovala ani čiastočnou úhradou dlžnej pohľadávky. Ku dňu vyhlásenia splatnosti predmetného úveru (21. 3. 2019) žalovaná dlhovala žalobcovi sumu 1.110,09 eur pozostávajúcu z dlžných mesačných splátok, zo sumy 41,34 eur predstavujúcej dohodnutý úverový úrok vo výške 12,9 % ročne, sumu 1,08 eur predstavujúcu 5 % ročný úrok z omeškania (vyčíslené ku dňu splatnosti úveru). Žalobkyňa požadovala priznať zmluvne dohodnutý úverový úrok vo výške 12,9 % z nezaplatených istín od 22. 3. 2019 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatených úrokov 41,34 eur od 22. 3. 2019 do zaplatenia.

3. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba je čiastočne dôvodná. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Predmetná spotrebiteľská úverová zmluva obsahuje všetky potrebné náležitosti v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení, procesné strany sa predpísanou písomnou formou dohodli na predmete zmluvy, spôsobe úhrady, zmluva obsahuje potrebný údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, pri uzavretí zmluvy neboli obídene príslušné ustanovenia vnútroštátneho práva ani príslušné ustanovenia smernice č. 93/13/EHS. Z obsahu úverovej zmluvy mal súd za preukázané, že žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky za dohodnutých podmienok splácania, zmluvné podmienky žalobca splnil, žalovaná si svoju povinnosť riadne a včas splácať poskytnuté finančné prostriedky formou mesačných splátok nespĺnila. Súd sa stotožnil s tvrdeniami procesného útoku žalobcu, žalovaná jednoznačne porušila písomne dohodnuté zmluvné podmienky, nespĺcala poskytnuté finančné prostriedky riadne a včas, žalobca oprávnené požadoval zaviazať žalovanú na zaplatenie žalovanej istiny, predstavujúcej rozdiel medzi poskytnutými peňažnými prostriedkami, t. j. reálnym čerpaním spotrebiteľského úveru zo strany žalovanej a sumou, ktorú žalovaná žalobcovi reálne uhradila na úverovej istine. Povahou občianskoprávny vzťah uzavretý medzi procesnými stranami patrí medzi právny vzťah spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je aplikovateľné, že práva dodávateľa vzniknuté na základe zmluvných podmienok, ktoré by mali podľa neskoršej právnej úpravy povahu tzv. neprijateľných, resp. neprímeraných podmienok a ktoré by tak boli s poukazom na ustanovenie §53 OZ ex lege neplatné, nemôžu požívať právnu ochranu. Splnenie zmluvnej povinnosti zo strany žalovanej žalobca zabezpečil úrokom z úveru vo výške uvedenej v úverovej zmluve (12,9 % ročne), uvedená zmluvná podmienka podľa názoru súdu predstavuje primeranú zmluvnú podmienku z hľadiska pomeru k výške poskytnutého úveru. V neposlednom rade treba poukázať na skutočnosť, že žalovaná uhradila minimálnu čiastku z úverovej istiny, čo oprávnené vzbudzuje pochybnosť o úmysle žalovanej poskytnutý úver riadne splácať. Procesnými stranami dohodnutý úrok z úveru správne vyčíslil žalobca ku dňu splatnosti úveru vo výške 41,34 eur a úrok z omeškania vo výške 1,08 eur.“ S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.110,09 eur s 8 % úrokom z omeškania od 22. 3. 2019 do zaplatenia, úrokom z úveru vo výške 41,34 eur a s úrokom z omeškania vo výške 1,08 eur. V tejto časti teda súd prvej inštancie žalobe vyhovel.

4. Súd prvej inštancie žalobu zamietol v časti zmluvných úrokov po zosplatnení predmetného úveru a v časti 8 % úroku z omeškania z úroku z omeškania vo výške 41,34 eur od 22. 3. 2019 do zaplatenia. Zamietajúci výrok súd prvej inštancie odôvodnil nasledovne: „Nárok žalobcu na priznanie zmluvných úrokov po zosplatnení predmetného úveru súd vyhodnotil ako nedôvodný vychádzajúc zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave č. 1/2019 zo dňa 1. 3. 201, prijatého vzhľadom na výkladové rozdiely právoplatných rozhodnutí senátov druhoinštančného súdu k otázke platenia zmluvných úrokov z úveru po zosplatnení spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedeného stanoviska v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi procesnými stranami. Súd tiež zamietol žalobcom požadovaný úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy úrokov z omeškania vyčíslených ku dňu splatnosti úveru vo výške 41,34 eur od 22. 3. 2019 do zaplatenia, nakoľko ide o duplicitné postihnutie žalovanej úrokom z omeškania, keďže žalobca žiadal aj z týchto úrokov priznať úroky z omeškania.“

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa a napadla ním výrok, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá. navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmenil tak, že žalobe vyhovie. Namietla, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s ust. § 151 C.s.p. skúmal tvrdenia žalobkyne, ktoré žalovaná nespochybnila. Podľa uvedeného ustanovenia sa výslovne nepopreté tvrdenia považujú za nesporné. Týmto postupom súd prvej inštancie porušil právo žalobkyne na spravodlivý proces. Ďalej žalobkyňa v odvolaní argumentovala tým, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až do ich vrátenia. Výklad prezentovaný súdom prvej inštancie by podľa žalobkyne znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvýhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z

omeškania. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 30. 7. 2019 sp. zn. 6 Cdo 113/2018, ako aj na niektoré rozhodnutia iných senátov Krajského súdu v Bratislave a iných odvolacích súdov. Odvolanie čo do výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti úroku z omeškania z úroku z omeškania, žalobkyňa odôvodnila tým, že „keďže zmluvné úroky ku dňu zosplatnenia celého dlhu boli vyčíslené pevnou sumou, ktorá pripadá na časť anuitných splátok neuhradených dlžníkom, pripadajúca na zmluvný úrok, naakumulovanú ku dňu zosplatnenia a táto sa ďalej (t. j. po zosplatnení celého dlhu) nenavyšuje, nejde ohľadom nároku na tento úrok z omeškania o rozpor so zásadou anatocizmu, ktorá má zamedziť neodôvodnenému navyšovaniu nárokov veriteľov ohľadom príslušenstva.“

7. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal odvolaním napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že za obdobie po zosplatnení úveru žalobkyňa zmluvný úrok z nezaplatennej istiny neprináleží. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený nespravodlivý stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa vzniká protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nespájajú odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Obč. zák. robí absolútne neplatnou. Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods.2 Obč. zák. v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. č. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobkyňa odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednaného dovoľavala aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho a subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k/ Obč. zák. (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014). V danej veci vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru žalobkyňa nepatrí. V tomto smere odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18. 9. 2012, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (§ R 59/1998, 4Obo 143/1998). Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi zmluvnými stranami. K obdobným právnym záverom dospel odvolací súd aj v rozhodnutiach sp. zn. 9Co 17/2018, 15Co 110/2018, 7Co 347/2017, 10Co

95/2018,11Co/36/2015. Odvolací súd dodáva, že dňa 20. 2. 2019 Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave z dôvodu rozdielov v rozhodovacej činnosti jednotlivých senátov prijalo zjednocujúce Stanovisko č. 1/2019, podľa ktorého, cit: "V prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi".

9. Pokiaľ ide o uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. 7. 2019 sp. zn. 6 Cdo 113/2018, na ktorý poukazovala žalobkyňa v odvolaní, záver obsiahnutý v tomto uznesení týkajúci sa nároku na úroky po zosplatení úveru najvyšší súd vyslovil iba okrajovo, teda mimo riešenia problému, ktorý v uvedenej veci riešil. Týmto problémom totiž bola otázka, či spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z., pretože neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok v rozdelení na istinu, úroky a iné poplatky. Najvyšší súd zaujal stanovisko, že tomu tak nie je, teda že spotrebiteľský úver nemožno z uvedených dôvodov považovať za bezúročný a bezpoplatkový a iba okrajovo - v predposlednom odseku odôvodnenia vyslovil názor o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru. Pritom predposledný 16. odsek uvedeného uznesenia sa začína vetou: „Dovolený súd považuje za potrebné poznamenať, že pokiaľ sa odvolací súd stotožnil so záverom prvoinštančného súdu o tom, že poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, neprichádzalo z povahy veci do úvahy riešenie otázok, či veriteľ má alebo nemá po zosplatení dlhu nárok na zmluvné úroky (úroky z poskytnutého úveru) a či veriteľ nemá právo na zákonné úroky z omeškania zo zmluvných úrokov z dôvodu rozporu so zásadou anatocizmu, resp. ich riešenie bolo nadbytočné.“ Z tohto postupu najvyššieho súdu podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že spomenuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za konečné judikátorne vyriešenie otázky nároku na bežné úroky po zosplatení úveru.

10. Odvolací súd nepovažuje za dôvodné ani odvolanie žalobkyne čo do výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti úrokov z omeškania z úrokov z omeškania vo výške 41,34 eur od 22. 3. 2019 do zaplatenia. Odvolací súd nemá pochybnosť o tom, že úroky z omeškania z úrokov z omeškania ani úroky z omeškania zo zmluvných úrokov nemožno priznať. Veriteľ nemá právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva z dôvodu, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník nezakotvujú majetkové sankcie pre prípad omeškania so zaplatením príslušenstva pohľadávky.

11. K odvolacej argumentácii žalobkyne, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore s ust. § 151 ods. 1 C.s.p., keď žalobu sčasti zamietol, hoci žalovaná tvrdenia žalobkyne nespochybnila (nepoprela), odvolací súd uvádza, že v zmysle § 300 C.s.p. treba ustanovenia Civilného sporového poriadku o konaní použiť v spotrebiteľských sporoch primerane, teda v súlade so zásadou ochrany slabšej strany - spotrebiteľa. Postup súdu prvej inštancie, ktorý žalobu vo zvyšku zamietol, hoci žalovaná ako spotrebiteľ skutkové tvrdenia žalobkyne nepoprela, je podľa názoru odvolacieho súdu plne v súlade so zásadou ochrany spotrebiteľa.

12. Z uvedeného vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá (výrok II.). Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

13. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe vyhovie (výrok I.), nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť. To isté sa týka aj výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania (výrok III.).

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).